

ORIGIN STORY

Jalvin trilogie door Patrick Berkhof

In de Jalvin-trilogie ga je 3333 jaar terug in de tijd van de verhaalwereld van Dizary. Wie wordt de grote slechterik van de labyrintwereld?

Je leest nu:
De Proloog van Jalvin en het rijm
van de Wold

[CHECK SITE](#)

Lees voaal ook:
Jalvin en de magie van de Wold

[CHECK SITE](#)

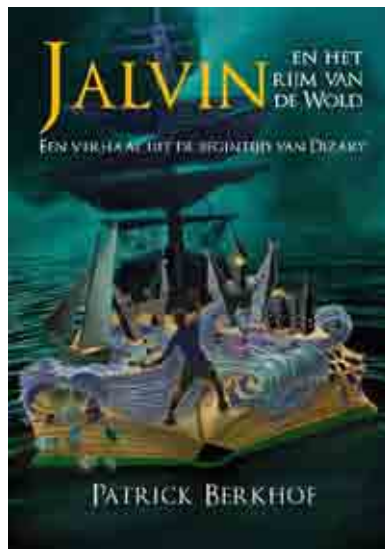
Vergeet vooral niet:
Jalvin en het zwijgen van de Wold

[CHECK SITE](#)

Jalvin en het rijm van de Wold

Een verhaal uit de begintijd van Dizary

Patrick Berkhof

Proloog

Eindelijk kreeg Jalvin zicht op de haven van Neilpoort. Met moeite loodste hij zijn bootje tussen de messcherpe rotsen van de archipel door. De koude wind op zijn gezicht en het prikkende zout in zijn ogen nam hij voor lief. Door de constante druk op zijn roer moest hij zijn helmstok met beide handen stevig in bedwang houden. De onvoorspelbare wind blies in de zeilen, liet de giek zwenken, spande de grootschoot en joeg Jalvins boot kriskras door het water heen. De fok vertoonde scheuren en liet het haast afweten. Met flinke golven sloeg er voortdurend koud water over het gangboord.

Nog even en er stond in de kuip meer water dan er in de volledige zee van Derdezuid lag. Dat was onmogelijk, dat wist Jalvin ook wel. Maar zijn gekke kijk op de situatie hield hem op de been. Nog een minuut of tien, schatte hij in en dan kon hij net voor zonsondergang aanmeren. Hij zette door.

De pijnlijke hagelbuiën, snijdende wind, de windstilte en smorende hitte die hij tijdens zijn reis getrotseerd had, deerden hem niet. Het ging om de boodschap voor de tovenaars Relaiā.

Bijna was Jalvin geneigd zijn leren tas te openen om de dromenvanger te bekijken. De wind zou er beslist vat op krijgen als hij hem

tevoorschijn trok. Dat risico was te groot en daarom stak hij slechts zijn hand tussen de flap aan de bovenkant van zijn tas. Hij voelde de houten ring van de dromenvanger en de daartussen gespannen draden met kristallen, waarmee de boodschap opgevangen was. Relai zou weten wat hij ermee moest doen.

Deze korte gedachtegang had hem afgeleid van zijn precare koers. Zo varende tussen de vele rotsen door was het gevaar nog niet geweken. Hij moest alert blijven. Een golf tilde de boot op, nam hem een flink stuk mee. Tijdens de daling schampte de boeg een rots. De boot bleef gelukkig stabiel, Jalvin bleef ook stabiel. Met een kloppend hart en een bevende hand op de helmstok koerste hij verder richting het havenhoofd, waar een felle groene algenlamp op de kop van de pier een kegel van licht rondzwaaide. De baai van Neilpoort werd aan beide zijden afgeschermd door de kilometerlange, hoge, groenstenen kliffen.

Na een tijdje was hij meerdere vlamme boeien gepasseerd en had hij de vaargeul bereikt. Het water trok hier aanzienlijk vlakker, maar Jalvin wist dat alleen de haven zelf echt veilig was. Nu de druk op het roer afnam, vergrendelde hij de helmstok in een vaste koers. Door de aanblik van de naderende haven ontspande hij een beetje. Hij hoefde alleen nog maar zijn grootschoot te trimmen. De wind streefde ondertussen zijn krullige, bruine haren. Een groepje meeuwen snerpte boven zijn hoofd. Hij had niets voor hen. Zijn eigen eten had hij al op en dat was nog een reden om door te zetten. Hij verlangde naar een heerlijk maal in een goede taverne, op het legendarische marktplein van Neilpoort.

Een windvlaag rukte aan het zeil. De giek vloog in één keer van links naar rechts. Er klonk gekraak van hout, een diep, brekend geluid. De fok scheurde. Het natte dek gleed onder Jalvin vandaan en de horizon kantelde voor zijn ogen. Hij tuimelde opzij. Een pijn-scheut trok door zijn been omhoog toen hij zich tegen het gang-

boord stootte. Het ijsskoude water greep hem en ontnam hem zijn adem. Meteen ging hij kopje-onder. Het donkergroene water, waar Neilpoort om bekend stond, omringde hem.

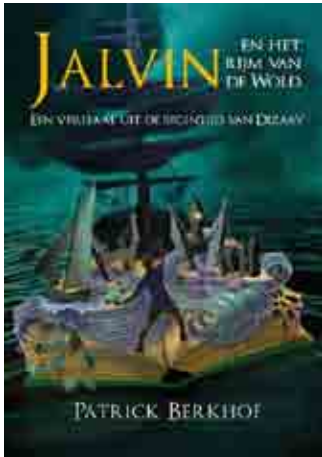
Zwemmen had hij nooit goed geleerd, dus spartelde hij wild, kwam eventjes boven, en zonk toen dieper en dieper. Zijn rode jas gevoerd met schapenvacht en dikke, linnen broek werden loodzwaar. Hij spartelde harder, krachtiger, weer kwam hij boven water. Kort. Een laatste diepe ademteug. Een wanhopige blik op het stervende avondlicht. Half stikkend in het water schreeuwde hij om hulp. Spartelend zonk hij weer.

Nu bleef zijn omgeving donker. Met zijn armen en benen worstelde hij tegen de dood die in deze duisternis op hem wachtte. De druk op zijn borst werd almaar groter en zijn longen leken kapot te scheuren. Het was een verlamrende pijn die bij elke slag steeds meer van zijn kracht roofde. Het voelde zo zwaar, alsof hij door stroop zwom. Al snel raakte hij uitgeput.

Op deze stomme manier wilde hij niet sterven. Hij had belangrijk werk te doen - de boodschap. Snel trok hij de dromenvanger uit zijn tas tevoorschijn en drukte hem als een soort schrale troost stevig tegen zijn borst. Het verdrinken maakte hem razend. Hij gilde geluidloos in de duisternis.

Wat deed hij hier ook alweer? Hij had geen idee meer en langzaam voerde de stroming hem mee naar de bodem. Hij sloot vrede met zijn lot en stopte zijn verzet. In deze stilte was er immers geen pijn meer, geen noodzaak om te strijden.

Recht vóór hem lichtten zomaar sierlijke, krullende runentekens op. Hier, haast op de bodem? Daar begreep hij niets van. Instinctief reikte hij met beide handen naar de tekens, ze bleken in steen gebeiteld te zijn. Wonderbaarlijk genoeg bewoog hij voor zijn gevoel weer omhoog. Net voordat hij zijn bewustzijn verloor, kon hij het rode avondlicht zien.

Lees snel verder in het
echte boek!

CHECK SITE